

ת"פ 42572/12/14 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה ש"י נגד דוד דרעי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42572-12-14 מדינת ישראל נ' דרעי

בפני כב' השופט אילן סלע

מדינת ישראל

המאשימה באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה ש"י

ע"י עו"ד אבי בוזו

נגד

דוד דרעי

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד אביאל קריא

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ועבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק.
2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 29.12.13 בסמוך לשעה 09:22 בבוקר, ביקש מר מ ח (להלן: "המתלונן") מהנאשם להזיז את הרכב שחסם את יציאת רכבו של המתלונן משער ביתו שביישוב נווה ארז (להלן: "היישוב"). המתלונן הסתובב במטרה להיכנס לרכבו, ואז תקף אותו הנאשם והשליך אבן על ראשו, אשר גרמה לנפילתו של המתלונן על הקרקע. בהמשך, ובעוד שהמתלונן שרוע על הקרקע, תקפו אותו הנאשם ונער שאומץ על ידי הנאשם, י.ב. (להלן: "הנער") והיכו אותו בידיהם. המתלונן ברח אל ביתו, והנאשם והנער רדפו אחריו כשהם אוחזים בידיהם אבנים. הם הפילו אותו לקרקע והיכו אותו באבנים בכל חלקי גופו. כתוצאה מאלימות זו, נגרמו למתלונן חבלות בדמות של פצע בקרקפת, דימום בראש וחבלה בגב התחתון. בשלב זה, המתלונן הוציא סכין מביתו ואיים באמצעותה על הנאשם והנער שידקור אותם.
3. בהמשך לאמור, צעק המתלונן לשכנתו, הגב' נופר שעיה (להלן: "נופר"), שהייתה עדה לאירוע שתזמין משטרה ואמבולנס. לאחר שנופר עשתה זאת, התקרב הנאשם לביתה ואיים עליה שיהרוג אותה, וזאת במטרה להפחידה ולהקניטה. כשהגיעו השוטרים למקום, אמרה להם נופר כי הנאשם נוהג לאיים עליה. או אז, התקרב אליה הנאשם ואיים עליה שישרוף את ביתה.

4. הנאשם כפר במיוחס לו. הוא הכחיש כי חסם את יציאת רכבו של המתלונן ושהמתלונן ביקש ממנו לפנות את הדרך. לדבריו, היו חילופי דברים בינו לבין המתלונן, במהלכם, המתלונן הוציא סכין ורצה לדקור אותו ואת הנער. הנער תפס את המתלונן במעילו והפילו לקרקע. בשלב זה, הנאשם היה רחוק מהם כשני מטרים. המתלונן רץ לעברם, והנער זרק על המתלונן אבן שפגעה במתלונן. הוא הכחיש כי הוא והנער תקפו את המתלונן וטען כי הוא עצמו כלל לא נגע במתלונן. כן הכחיש כי רדף אחר המתלונן. לדבריו, הוא זה שהזעיק את המשטרה כשהמתלונן הוציא את הסכין.

5. הנאשם גם הכחיש כי התקרב לנופר או איים עליה בשלב כלשהו של האירוע. כל שאמר לה היה: "אני מקווה שלא תנצלי את המצב ותספרי שקרים" וביקש ממנה לספר את האמת במשטרה.

המסכת הראייתית

6. המאשימה הצטיידה עם עדויות המתלונן ונופר, וכן עם עדויותיהם של פקח המועצה האזורית מר דן בן עמו, תושבי היישוב הגב' תהילה כהן ומר אלכס פדולסקי, שהיו לטענתם עדים לאירוע, והשוטר דוד ארוך שהוזעק ליישוב בשל האירוע. הוגשו גם הודעתו של הנאשם במשטרה, הודעת הנער במשטרה ומזכר שכתב השוטר דודו כהן שעצר את הנאשם והנער.

7. מנגד הנאשם הצטייד לצד עדותו שלו, בעדות הנער, בעדות אשתו, הגב' דברה דרעי ותושב היישוב מר מיכאל תורג'מן.

ראיות המאשימה

8. **מר דן בן עמו**, ששימש במועד האירוע פקח בניה מטעם המועצה האזורית (להלן: "הפקח") סיפר כי הגיע ליישוב במסגרת תפקידו. בשלב כלשהו, יצא לקראתו הנאשם ושוחח עמו. במקביל, יצא אדם מבוגר מביתו (המתלונן), והשניים, הנאשם והמתלונן החלו בוויכוח. הוא לא שמע את תוכן הוויכוח שכן הוא נותר בתוך הרכב, אך הבחין בתנועות ידיים. משהבין שאין לו עניין בוויכוח זה, הוא עזב את המקום.

9. **המתלונן** סיפר בהודעתו במשטרה (ת/8) שהוגשה חלף חקירתו הראשית, כי הותקף באבנים על ידי הנאשם ובחור צעיר שהיה עמו, בחר שהאיש אינו מכירו, אך הוא היה נמצא בביתו של הנאשם (הכוונה לנער), והוא נפצע פצעים עמוקים בראש, ונפגע בצלעות. לדבריו, הם היכו אותו במשך 5 דקות כשהוא שכוב על הקרקע בחצר ביתו. האירוע התחיל כשביקש מהנאשם להזיז את רכבו שחסם את הרכב שלו. בתגובה, הנאשם קילל אותו והוא השיב לו בקללות. בשלב מסוים הוא הסתובב כדי להיכנס לרכבו, ואז נזרקה עליו מאחור אבן גדולה שפגעה בראשו והוא נפל על הקרקע. הנאשם והנער היכו אותו והוא ברח לביתו, כשהם רודפים אחריו עם אבנים. הם הצליחו להפיל אותו שוב כשהוא היה קרוב לביתו. ברגע שהצליח להיחלץ מהם הוא רץ לביתו ויצא עם סכין להגנה עצמית. רק כאשר הם ראו את הסכין הם עזבו את המקום. המתלונן הוסיף כי במהלך האירוע אמר לו הנאשם: "הנה זה יום הדין, אני יוציא אתכם מפה אחד אחד". כן ציין, כי הנאשם מהווה סכנה פיזית לתושבי היישוב, והוא משתמש בכל הכלים שיש לו כדי להפעיל טרור על התושבים, בכלל זה, איומים והפעלת כוח. מטרתו של הנאשם, כך טען, היא לפנות את כל התושבים החילוניים מהיישוב.

10. בחקירתו הנגדית, ציין המתלונן כי נזרקו עליו כ- 30 אבנים והוא הוכה בכ-15 מכות חזקות. כשנשאל מדוע יצא עם סכין ולא בחר להתקשר למשטרה, השיב כי הוא היה חייב לנקוט בצעד קיצוני ולהראות להם שגם הוא יכול לאיים עליהם, שאם לא כן הם היו הורגים אותו. ואכן, מהרגע שהוא יצא עם הסכין, הם נסוגו ונעמדו ליד שער ביתו, וזרקו אבנים מרחוק. הוא שלל את הטענה כי הסכין הייתה עליו כבר בתחילת האירוע, ועמד על כך שאחרי שהותקף הוא רץ לביתו והביא אותה.

11. המתלונן, אישר כי הוא נוטל תרופות וסם רפואי נוכח מחלה שהוא סובל ממנה, אך הדבר אינו משפיע על זכרונו, ואין להם תופעות לוואי של פלשבקים או דמיונות שווא.

12. **נופר** סיפרה, כי בסביבות השעה 09:00, שמעה צעקות מחוץ לביתה. היא יצאה, וראתה את הנאשם, הנער והמתלונן. הנאשם והמתלונן (בפרוטוקול כתוב "יוסי" אך הכוונה העולה היא שמדובר על "מוטי" הוא הנאשם) ניהלו דו-שיח אלים, ליד הכניסה לשטח של המתלונן.

13. בשלב כלשהו, היא הבחינה בנאשם מרים אבן וזרק על המתלונן, והמתלונן נפל (גם כאן כתוב בפרוטוקול "יוסי" והכוונה היא כמובן למתלונן). הנאשם צעק על המתלונן שהוא לא יכול להיות הגנרל של היישוב ולא יכול להשתלט עליו. הנאשם והנער התקרבו אל המתלונן, והמתלונן צעק לעבר הנאשם שהוא לא מוכן שהוא יתקרב אליו. בשלב זה, הנער זרק אבן לעבר המתלונן, שפגעה בו והוא דימם מהעורף. אז נזרקה אבן שנייה. היא לא הבחינה מי זרק אותה, ורק ראתה את המתלונן נופל לאחור. היא גם ראתה את המתלונן אוחז בצלעותיו ונאנק מכאבים. המתלונן שהבחין בה, צעק לעברה שתזמין אמבולנס ומשטרה והיא עשתה כדבריו.

14. בשלב זה, הנאשם והנער עזבו את המקום והחלו לרדת לכיוון ביתה. היא פחדה ונכנסה לביתה, אך בטרם נכנסה שמעה את הנאשם אומר "שהוא יהרוג אותה, שהדבר הזה חייב להסתיים, שאנחנו פושעים ושאנחנו מנסים להסית את כולם נגדו". היא נכנסה לביתה ונעלה את הדלת. לאחר מכן, הגיעה המשטרה ואמבולנס שפינה את המתלונן, והיא נתבקשה לצאת. אז, הנאשם צעק על הנוכחים ואיים עליה "הסיפור הזה לא נגמר, זה לא יגמר יפה, זה לא נגמר פה, אתם מנסים להסית את כולם נגדי, מאז שהגעתם לישוב אתם רק מסיתים ואתם שונאים אותי". היא סיפרה כי בלילה שלאחר האירוע, היא נאלצה לישון בבית חברים בישוב אחר בשל פחדה. לילה לאחר מכן, בני משפחתה הגיעו לעזרתה, הם ארזו את תכולת הבית ועזבו את היישוב.

15. נופר גם סיפרה כי כשבוע לפני האירוע, כלבה השייכת לנאשם נכנסה למתחם שלה ונשכה אותה. היא דיווחה למשרד הבריאות, ולדעתה דיווח זה עמד בבסיס איומי הנאשם כנגדה.

16. בחקירתה הנגדית, שללה נופר שראתה את המתלונן שולף סכין לעבר הנאשם. היא גם שללה את הגרסה לפיה האירוע התחיל דווקא מוויכוח שלה עם הנאשם.

17. העידה גם **גב' תהילה כהן** (להלן: "תהילה"), תושבת היישוב מזה 19 שנים. בהודעתה במשטרה (ת/7),

שהוגשה חלף חקירתה הראשית, היא סיפרה כי חזרה מהגן של בתה כשהבחינה בנאשם, בנער ובמתלון, כשהם מנופפים בידיהם. היא נותרה לראות מה עומד להתרחש, מאחר והיא הכירה את הנאשם, ואכן בשלב מסוים היא ראתה את הנאשם מתנפל על המתלון כשהנער הצטרף לנאשם. המתלון נסוג, לעבר השטח שלו, הוא עבר את השער כשהנאשם והנער רודפים אחריו ומשליכים עליו אבנים. בשלב זה היא התקשרה למוקד החירום ועזבה את המקום.

18. תהילה ציינה כי הנאשם היה חבר של בעלה, והוא מוכר כאדם "חמום מוח" בשנתיים האחרונות יש אתו רק צרות, אלימות, גניבות, איומים ועוד. היא הוסיפה ואמרה לשוטר כי צריך לדאוג שהשכן הזה לא יהיה כאן לפני שהוא ירצח מישהו.

19. בחקירתה הנגדית, הוסיפה תהילה וסיפרה כי נסיגת המתלון לשטחו הייתה כשהוא "זוחל על ארבע" והנאשם והנער רדפו אחריו, בעטו בו, והשליכו עליו דברים. היא ציינה כי עמדה במרחק של כ-30-40 מטרים מהם והייתה בתוך רכבה. היא שללה כי הבחינה במתלון אוחז סכין ומאיים על הנאשם והנער.

20. תושב נוסף ביישוב, **מר אלכס פדולסקי** (להלן: "אלכס"), מסר גם הוא גרסה במשטרה (ת/9) שהוגשה חלף חקירתו הראשית. הוא סיפר כי עמד בחצר ביתו ואסף קרשים כשלפתע שמע צעקות, והבחין במתלון חוזר לחצר שלו. הוא צעק לעברו "מה קרה?" והמתלון אמר לו שהוא אמר לנאשם שיפסיק לקלל את השכנה. לפתע הבחין בנאשם ובחור נוסף שהוא אינו מכיר (הנער) נכנסים לחצר של המתלון וזורקים עליו אבנים. המתלון נפל על הקרקע והם המשיכו להשליך עליו אבנים, כשהמתלון מגן עם ידיו על ראשו. הוא רץ לשם והפסיק את מעשיהם. הנאשם התקשר למשטרה ומסר שהמתלון מאיים עליו בסכין. הוא ציין כי הנאשם והנער צעקו על הנאשם לזרוק את הסכין, אך הוא עצמו לא הבחין בסכין.

21. בבית המשפט ציין אלכס כי אכן במועד האירוע היה סכסוך בין הנאשם והמתלון, אך כיום כולם גרים ביישוב בשקט, וישנה שכנות טובה בינו, בין הנאשם ובין המתלון. הוא ציין כי הנאשם שכן מצוין שלו. בחקירתו הנגדית ציין, כי במקום האירוע הבחין בנופר אך לא ראה שכנה נוספת. לאחר מכן הגיעה תהילה ושאלה אותו מה קרה.

22. **השוטר דוד ארוך** סיפר, כי נתקבל דיווח על אדם שמאיים בסכין. הוא הגיע ליישוב יחד עם קצין היחידה וניידת נוספת, והופנה אל הרכב בו ישב המתלון. הוא ניגש לרכב, זיהה את המתלון וביקש ממנו את הסכין. המתלון הוציא את הסכין שהייתה בתא שבדלת הרכב ומסר לו אותה. הוא הבחין שהמתלון פצוע בראשו, ולשאלתו ממה נגרם הפצע, השיב כי הוא התקוטט עם השכנים, הנאשם והנער. הוא אישר כי ברכב היה גם כלב גדול.

23. השוטר ארוך הוסיף וסיפר, כי הוא ניגש אל הנאשם והנער והודיע להם שהם מעוכבים. בשלב זה, הגיעה נופר וסיפרה שגם עליה, הנאשם והנער מאיימים. הוא הרחיק את הנאשם והנער מנופר ואז שמע את הנאשם שהתקרב באגרסיביות לנופר, אומר לה: "אני אשרוף לך את הבית". דברים אלו נרשמו על ידי השוטר ארוך בדו"ח הפעולה (ת/1) שרשם בזמן אמת.

24. במזכר שרשם **השוטר דודו כהן** שעצר את הנאשם לאחר האירוע, הוא ציין כי בעת ששמר על הנאשם, אמר לו הנאשם "בפעם הבאה זה יגמר אחרת ללא התערבות משטרה. זה יגמר אחרת" (ת/3).

25. **בהודעת הנאשם** שנמסרה לאחר האירוע (ת/2) הוא סיפר, כי יצא אל הפקח ושוחח עמו, ותוך כדי כך הגיע המתלון, איים עליו שהוא ימחק אותו וירצח אותו. הוא אמר לפקח שיראה עם מה הוא מתמודד, והפקח נסע לדרכו. בשלב זה, חזר המתלון תוך כדי שהוא מחזיק את יד ימינו בתוך כיס הסווצ'ר שלו ואמר לו שאם הוא לא יעזוב את היישוב הוא ידקור אותו, ושלף סכין. הוא ברח והמתלון רדף אחריו. הנער שנכח במקום דחף את המתלון לקרקע, אך הוא קם ובא שוב לדקור אותו. אז, הנער הרים אבן מהקרקע וזרק על המתלון. האבן פגעה בצווארו של המתלון והוא נסוג. בשלב זה, המתלון ברח לרכב שלו, והוא התקשר למשטרה. הוא הוסיף, כי שבועיים עובר לאירוע, הוא הגיע לתחנת המשטרה כדי להתלון על איום ברצח, אך לאחר שישב שעתיים בהמתנה, הוא חזר לביתו בלי להגיש תלונה. בהודעה הוא גם שלל כי איים על נופר.

ראיות הנאשם

26. **הנאשם** סיפר בעדותו על חלקו בהקמת היישוב ועל הקשר שלו לנער, שגר עמו לאחר שקרא מודעה בה פורסם על ישיבה שמחפשת בית חם עבור נער שאין לו בית לחזור אליו בשבתות לאחר שברח מהבית. הוא היה בן בית בביתם במשך כשנתיים.

27. באשר לאירוע סיפר, כי הוא התפלל בביתו מעוטר בטלית ותפילין כשלפתע שמע צפירות של רכב. הוא יצא לבדוק והבחין ברכב של המועצה האזורית. הוא שוחח עם הפקח שנהג בו ולפתע הגיעה נופר והחלה בצעקות: "אתה לא תשלוט פה. הכלבים שלך לוקחים לי את האוכל". המתלון הצטרף אף הוא לצעקות ואיים עליו כי ירצח אותו. לדברי הנאשם, המתלון הוסיף כי הפעם אין לו מה להפסיד והדבר מנוי וגמור עמו. כל זאת נעשה בנוכחות הפקח, שבשלב זה אמר שהוא נאלץ לנסוע. עם נסיעת הפקח, המתלון שיצא עם סכין בידו, שלף את הסכין ורץ לעברו כדי לדקור אותו. בשלב זה הגיע למקום הנער, ששמע את הצעקות ויצא מהבית, תפס את המתלון מהז'קט ודחף אותו. הוא התקשר למשטרה וביקשם להגיע במהירות. המתלון לא ויתר וניסה לקום, ואז הנער הרים אבן, זרק על המתלון ונטרל אותו. המשטרה הגיעה די מהר, לפני שהמתלון הספיק לברוח, ועצרה אותו באמצע הדרך. הוא שלל כי נגע במתלון במהלך האירוע או השליך עליו אבנים. הוא גם שלל כי הרים אבן במהלך האירוע, אך טען, כי ייתכן שנכנס לחצר של המתלון לקראת סיום האירוע. עוד ציין כי המתלון קם וניסה לברוח ברכבו, והוא צעק לעבר השוטרים כי זה מי שניסה לדקור אותו. הם עצרו את רכב המתלון, ערכו חיפוש ברכב ומצאו את הסכין.

28. לדבריו, מהרגע ששב ליישוב לאחר שעזב אותו למספר שנים, המתלון התקרב אליו וניסה להפחידו. הוא סיפר כי גם בעבר המתלון איים עליו בסכין, אך הוא ריחם עליו ולא פנה למשטרה. ואולם בפעם הזו, המתלון היה ב"סוג של אטרף", והוא ראה את הרצח בעיניים שלו, ולכן הוא התקשר מיד למשטרה. הוא סיפר כי מיום האירוע, הוא לא ישן טוב בלילה במשך תקופה ארוכה. אשתו חלתה מהפחד אחר ששמעה את המתלון אומר לה שהוא ישלח אליה את בעלה "חתיכות, חתיכות". גם אחרי האירוע המתלון המשיך לאיים, ואשתו הגישה תלונה כנגדו.

29. באשר לדברים שאמר לנופר, ציין כי הוא אינו זוכר מה אמר, מאחר והוא היה בטרומה מהתנהגות המתלון שאיים על חייו. הוא שלל כי יש לו כעס על נופר, מאחר והיא רק הייתה כלי משחק בידי שאר האנשים שהעידו בבית המשפט, והיא הונחתה לפגוע בו ובמשפחתו. לצד זאת, הוא ציין כי נופר החלה במריבה, הטיחה בו דברים קשים בנוכחות הפקח, אך הוא לא ענה לה.

30. **הנער** העיד אף הוא מטעם ההגנה, אחרי שהמאשימה ויתרה על עדותו. הוא סיפר כי בבוקרו של יום האירוע הגיע למקום הפקח וליד רכבו התנהל ויכוח בין הנאשם והמתלון. המתלון עמד ליד גדר החצר שלו ומשם התווכח עם הנאשם. בשלב מסוים הוא חזר הביתה ויצא, עבר את הגדר והתקרב להמשיך את הוויכוח פנים אל פנים. ידו של המתלון הייתה בכיס והוא הוציא סכין. בשלב זה הוא קפץ עליו, הכה אותו בגב, ובו ברגע הנאשם הזמין משטרה. הוא אישר כי במקום נכחה שכנה, שעמדה קרוב, וראתה את כל האירוע, וגם היא הזמינה משטרה. לדבריו, הוא היכה תחילה את המתלון בידים ואחר כך גם באבנים. המתלון ניסה לברוח, אך נעצר באמבולנס שהגיע וחסם את הכביש עד להגעת המשטרה. לדבריו, הוא זה שהיכה את המתלון והשליך עליו אבנים, והנאשם לא עשה דבר. הנאשם גם לא איים על השכנה. אלכס הגיע רק לקראת סוף האירוע ואמר להם "חאלס".

31. הנער נדרש לכך שהוא הודה בכתב האישום שהוגש כנגדו, בגין האירוע בתקיפת המתלון בצוותא עם הנאשם (נ/3), אחר שתחילה כפר בטענה להגנה עצמית. לדבריו, הוא נאלץ להודות ולא לעמוד על טענתו להגנה עצמית על מנת לסיים את כל התיקים שהיו לו לפני היותו בן 18. עורך דינו אמר לו להודות והוא הודה.

32. אשתו של הנאשם, **הגב' דברה דרעי**, לא נכחה באירוע, אך היא סיפרה על ההתנגדות של אנשים ביישוב למעורבות שלהם בקהילה בשל היותם דתיים. המתלון בהשפעת בעלה של תהילה פעל נגד בנייה של התושבים הדתיים ונהג בתוקפנות כלפיהם. הוא איים עליה ועל בעלה. כך, למשל, יום אחד הוא צעק לעברה: "אני הולך לקבור את בעלך", והיא הלכה מיד והתלוננה במשטרה, אך זו לא עשתה כלום והיא חיה בתחושת פחד. גם לאחר האירוע, היא הלכה למשטרה להתלון, אך לא נעשה דבר. גם תהילה התנגדה להם ובאחת הפעמים צעקה לעברה "חבל שבאתם למקום. פעם אחרת צעקה ליד בנותיה: "אני הולכת לעשות מה שאני יכולה לגרום שאתם לא תהיו במקום". גם על כך היא התלוננה במשטרה (נ/2).

33. הנאשם הצטייד גם עם עדותו של תושב נוסף ביישוב, **מר מיכאל תורג'מן**. הוא סיפר על העימותים הרבים שהיו על שטחים ביישוב ועל מאבקי כוח. לדבריו, הייתה קבוצה של תושבים שחשבו שהם אלו שיחליטו מי יגור ביישוב ומי לא, וגם הוא איום, בין היתר על ידי המתלון.

דין והכרעה

34. הנה כי כן, לא הייתה מחלוקת כי המתלון נחבל באירוע. הדבר עולה מדו"ח מד"א ממועד פינויו באמבולנס (ת/4), ממכתב השחרור מבית חולים שערי צדק כארבע שעות לאחר האירוע (ת/5) ותמונות הפגיעה והתפירות בראשו שצולמו על ידי החוקר קובי אלול ביום האירוע (ת/6). אמנם נטען, כי העובדה שהמתלון נתפס ברכבו עם גור כלבים מלמדת שלא היה צורך בטיפול רפואי. אך ברי כי מדובר בטענה בעלמא, העומדת בניגוד למכלול הראיות כי המתלון

אכן נחבל באירוע. המחלוקת הייתה, על חלקו של הנאשם בגרימת חבלות אלו ובתקיפת המתלון, כאשר הנאשם טען כי רק הנער נטל חלק באליומות זו. כמו כן, הייתה מחלוקת בשאלה האם אלימות זו ננקטה רק כהגנה עצמית לאחר שהמתלון איים בסכין על הנאשם.

35. לאחר בחינת מכלול העדויות, המסקנה היא כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. גרסתו נמצאה בלתי מהימנה, בעוד עדויות העדים האחרים תאמו זו את זו כמו גם את גרסת המתלון והן מלמדות על ביצוע המעשים המיוחסים לנאשם. ואפרט.

36. כבר בתיאור תחילת האירוע נמצא קושי בגרסת הנאשם. הנאשם טען כי המתלון איים עליו ברצח בנוכחות הפקח. לדבריו, לא רק שהפקח נכח במקום אלא שהוא פנה לפקח נוכח האיום ואמר לו "תראה עם מה אני מתמודד כאן". דא עקא, שהפקח לא זכר איומים שכאלו, ולדבריו, מלבד הנפות ידיים הדדיות הוא לא שמע את תוכן חילופי הדברים. הפקח נעדר אינטרס כלשהו למסור גרסה שאינה אמת, ויש להניח כי לו אכן היה עד לאיום ברצח, הוא בוודאי היה זוכר זאת, הוא בוודאי היה עושה דבר בעניין זה בזמן אמת, ובוודאי לא מסתיר עובדה זו מבית המשפט.

37. לאירוע התקיפה עצמו, היו עדים נוספים: נופר, תהילה ואלכס. גם בכך לא יכולה להיות מחלוקת, חרף טענות ב"כ הנאשם בסיכומיו בעניין זה. כבר בהודעתו של המתלון במשטרה, שנמסרה ביום האירוע, לאחר שהוא שוחרר מבית החולים, הוא הזכיר כי נכחו באירוע נופר, תהילה ואלכס. הוא ציין כי תהילה השקיפה מהדירה שלה, ואלכס ונופר עמדו במרחק של כ-30 מטרים מהם. לצד זאת, עדויותיהם של עדים אלו נגבו דקות ספורות אחר האירוע, מבלי שהם יכלו לתאם ביניהם את העדויות, והם ידעו לספר בעדויותיהם על מקום האירוע ונסיבותיו, בכלל זה על עובדות שאינן שנויות במחלוקת. מכאן, שהן לא יכלו לבדות את האירוע מבלי שהם היו עדים לו, ומכאן גם נדחת הטענה בדבר זיהום העדויות. העובדה כי נופר לא ראתה את הפקח אינה משנה דבר, שכן לפי עדותה היא יצאה רק למשמע צעקות ואפשר שיצאה אחרי שהפקח עזב את המקום. העובדה כי אלכס לא הבחין בתהילה אינה מלמדת דבר, שכן היא ישבה בתוך רכבה, וייתכן בהחלט כי הוא לא שם לב לנוכחותה. לצד זאת, הוא עצמו אישר, כי מיד לאחר האירוע תהילה הגיעה למקום ושאלה אותו לפשר האירוע.

38. נופר אכן לא שמעה את תוכן חילופי הדברים בין הנאשם והמתלון, אך היא הבחינה בחילופי הדברים בסמוך לחצרו של המתלון והבחינה בנאשם זורק אבן על המתלון. היא העידה כי גם לאחר שהמתלון נפל הנאשם והנער לא עזבו את המקום, והנער זרק אבן נוספת והיא הבחינה שהמתלון מדמם מהעורף. בשלב זה נזרקה אבן נוספת שהיא לא הבחינה מי זרק אותה. היא גם הבחינה במתלון אווז בצלעותיו ונאנק מכאב.

39. עדותה של נופר עולה בקנה אחד עם הממצאים האובייקטיביים, כמו פציעתו של המתלון באחורי ראשו והדימום המסיבי משם, כפי שעולה מהתמונות (ת/6), ועם עדות המתלון כי נפגע בצלעותיו. גם אין מחלוקת כי למצער הנער השליך אבן על המתלון, ומכל אלו עולה כי נופר לא בדתה את העדות מלבה, והיא אכן צפתה בו. אם לא כן מניין ידעה להעיד על אירוע של זריקת אבנים על המתלון ועל ויכוח קדם לו ומיקומו, ומניין ידעה לומר כי המתלון נפגע בצלעותיו.

40. אכן, העובדה כי לא הבחינה בסכין שאחז בו המתלונן, אינה כשלעצמה ראיה כי לא היה סכין שכזה, שכן אפשר שהיא לא הבחינה בו מנקודת מבטה. לצד זאת, כלל תיאור האירוע על ידה, חילופי הדברים ליד חצר המתלונן, כשלפתע הושלכו האבנים על המתלונן, אינה עולה בקנה אחד עם עדות הנאשם. וודאי שעדותה כי הנאשם הוא זה שהשליך אבן ראשון, אינה עולה בקנה אחד עם עדותו. וכאמור, אני נותן אמון בעדותה, ואיני נותן אמון בגרסת הנאשם, אשר כאמור נסתרה מגרסת הפקח וכפי שנראה להלן, היא נסתרה מעדויות עדים נוספים, גם כאלו שאינם בעלי אינטרס כלשהו, גם לשיטת הנאשם, דוגמת השוטר ארוך.

41. גם תהילה ראתה את האירוע בזמן אמת. בכך אין כל ספק. אכן, עלה כי דעתה על הנאשם אינה חיובית והיא הגדירה אותו כאדם "חמום מוח", שיש אתו רק צרות, אלימות, גניבות, איומים ועוד; ואולם, אני נותן אמון בגרסתה. זאת, מפני שהיא מסרה את הודעתה דקות ספורות אחרי האירוע, וברי כי היא לא המציאה אותו - הגם שהיא לא זכרה את הנאשם מעוטר בטלית ותפילין, שכן מקום התקיפה כפי שתועד על ידה, כמו גם הטענה בדבר השלכת אבנים, הן עובדות שאין שנויות במחלוקת. כאמור, היא גם לא יכלה, נוכח מועד מסירת הודעתה, לתאם גרסה עם נופר או עם המתלונן. עדותה תאמה את עדותה של נופר, בנוגע לכך שהנאשם החל ראשון בתקיפת המתלונן והנער הצטרף אליו. זאת, בניגוד לגרסת הנאשם כי הוא עצמו כלל לא היה מעורב בתקיפה. גם היא, מנקודת מבט אחרת לא ראתה את המתלונן אחוז בסכין. גם היא ראתה את המתלונן בורח כשהוא "זוחל על ארבע". בשים לב למכלול העדויות, גם זו של הנאשם והנער, אין ספק כי הדבר בו הבחינה נזרק על ידי הנאשם אל עבר המתלונן, היה אבן, הגם שהיא ראתה זאת מרחוק.

42. אכן, גם נופר וגם תהילה לא ראו את המתלונן חוזר לביתו להביא סכין, אך בכך אין כדי לגרוע ממהימנות גרסותיהן, שכן, לפי גרסותיהן, הן לא ראו את האירוע עד סופו. מכאן גם ההסבר לכך, שתהילה לא ראתה את אלכס שצוין כי הפריד בין הניצים.

43. גרסותיהם של נופר ותהילה, לגביהן עוד יכול היה הנאשם לטעון כי הן בעלות אינטרס ודעתן עליו שלילית, נתמכו גם בעדות עד ראייה נוסף לאירוע, אלכס. עדותו של אלכס הותירה רושם מהימן במיוחד. הוא סיפר כי יחסיו עם הנאשם והמתלונן טובים כיום, ותמיד היו כאלו, ודבריו לא נסתרו. גם הוא מסר את גרסתו דקות אחרי האירוע, מבלי שיכול היה לתאם דבר עם מי מהעדות, נופר ותהילה או עם המתלונן. אלכס סיפר כי הנאשם והנער נכנסו לחצר של המתלונן וזרקו עליו אבנים, והם המשיכו לעשות זאת גם כאשר המתלונן נפל על הקרקע. תקיפה שכזו, וודאי כשהיא נעשית שעה שהמתלונן הולך לכיוון ביתו, אינה עולה בקנה אחד עם טענה להגנה עצמית. גם אלכס לא הבחין בסכין. עדותו של אלכס, כי הוא זה שהגיע להפריד בין הניצים, נתמכה בעדותו של הנער אשר העיד כי אלכס הגיע ואמר להם "חאלס".

44. מכלול גרסאות אלו של העדים נופר, תהילה ואלכס תומכים בגרסת המתלונן לפיה הוא הותקף באבנים על ידי הנאשם והנער, והוא הותקף על ידם גם בשעה שהוא שכב על הקרקע וגם בשעה שהוא היה בתוך חצר ביתו.

45. האירוע כפי שתואר על ידי העדים, אינו מתאר פעולה של הגנה עצמית מצד הנאשם והנער. כאמור, אף אחד מהעדים, למרות שצפו באירוע מנקודות מבט שונות, לא ראו את המתלונן אחוז סכין. איני נותן אמון אף בגרסת הנאשם כי המתלונן שלף לעברו סכין בתחילת האירוע. זאת, משום שגרסתו של הנאשם אודות האירוע נמצאה בלתי אמינה,

נוכח הכחשתו הגורפת לאחר שהוכח שחלק נכבד ממנה אינו אמת. כך, הכחשתו כי רדף אחרי המתלונן - נסתרה מעדויות העדים שראו אותו רודף אחרי המתלונן גם כשהלה פנה לכיוון ביתו; כך, הכחשתו כי הוא עצמו לא תקף את המתלונן - נסתרה מעדויות העדים שראו גם אותו תוקף את המתלונן; וכך, הכחשתו כי התקרב לנופר או איים עליה בשלב כלשהו - נסתרה מעדות השוטר ארוך, בנוסף לכך שהיא נסתרה מעדותה של נופר; וכך גם, לעדותו של הנאשם כי האירוע כולו החל למעשה בוויכוח עם נופר בנוכחות הפקח ורק לאחר מכן הצטרף המתלונן, עדות שהועלתה לראשונה בבית המשפט, לא היה יסוד בכל העדויות, גם לא בהודעתו של הנאשם במשטרה, ובכלל זה גם לא בעדות הפקח, שכאמור, אין כל סיבה לפקפק במהימנותה.

46. לצד כל זאת, עומדת הודאתו של הנער בבית המשפט במיוחס לו, בכלל זה בכל עובדות כתב האישום שהוגש כנגדו (ת"פ 5281-12-14 בבית משפט השלום לנוער ירושלים, נ/3), שכלל את סעיף האישום של תקיפה וחבלה על ידי שניים או יותר, ותיאור תקיפת המתלונן על ידי הנער והנאשם.

47. אכן, בהודעתו במשטרה (ת/10), כמו גם בתחילת משפטו, הנער כפר בביצוע העבירה וטען להגנה עצמית (פרוטוקול הדיון מיום 18.0.15, נ/3), וגם לאחר שהודה במיוחס לו (פרוטוקול הדיון מיום 24.02.15, נ/3) הוא טען כי אמנם לקח אחריות על התקיפה ועמד בהודאתו, אך הוסיף "אני מודה שתקפתי בן אדם כי הוא הוציא סכין על אדם שגרתי אצלו" (פרוטוקול הדיון מיום 7.06.15, נ/3). וגם לאחר שנקבע כי הוא ביצע את העבירה לאחר שהודה בעובדות כתב האישום (שם), הוא לא לקח אחריות מלאה על מעשיו ועמד בטענתו כי המתלונן איים על הנאשם ולכן הותקף על ידו (שם. ובגמר דין מיום 8.09.15, נ/3). בהמשך גם בעדותו בפני, הוא טען כי הוא פעל מתוך הגנה עצמית.

48. ברם, על אף שאפשר כי לו הראייה היחידה כלפי הנאשם הייתה הודאתו של הנער במשפטו שלו, היה מקום לקבל, ולו מחמת הספק, את הטענה כי הוא בחר להודות במשפטו שלו משיקולים של רצון לסגור את התיקים שהיו פתוחים כנגדו בטרם הגיעו לגיל 18 (ואכן, הנער צרף תיק נוסף בטרם נקבע עונשו לעבודות שירות). ברם, בשים לב למכלול העדויות, יש לצרף גם את הודאתו של הנער, ולו לדחיית גרסתו בפני, כי הוא פעל מתוך הגנה עצמית. יתרה מכך, מלבד שאלת ההגנה העצמית, לא שלל הנער בשום שלב את עובדות כתב האישום שהוגש כנגדו, שכללו שותפות של הנאשם במעשי התקיפה, על אף שהיה בכך כדי להחמיר את המעשה שביצע (תקיפה וחבלה על ידי שניים). ומכאן, כי יש לדחות את עדותו בפני כי הנאשם לא היה שותף במעשי התקיפה, עדות, העומדת בסתירה לעדויות שאר העדים, להודאת הנער במשפטו, וככל הנראה נועדה לנקות את הנאשם מהמיוחס לו. יצוין גם, כי בעדותו בפני טען הנער שגם נופר הייתה נוכחת כשהנאשם והמתלונן עמדו ליד הפקח, עדות שנסתרה מעדות הפקח, מעדותה של נופר ומעדות הנאשם לפיה הנער הצטרף מאוחר יותר ולא נכח ליד הפקח. ובנוסף, עלה מעדותו בפני כי נופר נכחה במועד בו המתלונן התקרב עם הסכין, עדות שלא עולה בקנה אחד עם עדותה המהימנה של נופר ולמעשה גם לא מעדות הנאשם. גם גרסתו של הנער בהודעה שמסר במשטרה (ת/10) אודות מכת אגרוף שהמתלונן ביקש לתת לנאשם אך לא פגע בו, לא בא זכרה בשאר העדויות, גם לא של הנאשם. לא ניתן אפוא, לתת אמון בגרסת הנער בעדותו בפני.

מכאן, כי אין יסוד לטענה בדבר איום בסכין בתחילת האירוע.

48. ברם, גם אם הייתי מקבל את גרסת הנאשם כי המתלונן הוציא לעברו סכין בשלב כלשהו בתחילת האירוע, ולא

אך בסופו, כגרסת המאשימה (שבאה לידי ביטוי גם בכתב אישום שהוגש כנגד המתלון), ברי כי מעשיו של הנאשם אינם עולים כדי הגנה עצמית.

49. ההגנה העצמית קבועה בסעיף 34' לחוק ולפיה "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא בדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו..." , והיא כוללת שישה יסודות: תקיפה שלא כדין; סכנה; מיידיות; כניסה למצב שלא בהתנהגות פסולה; נחיצות; ופרופורציה (ראו: ע"פ 4191/05 אלטנאוז נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.10.06); ע"פ 4784/13 סומך נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.02.16)).

50. עדויות העדים אודות האירוע, מלמדות בעליל, כי לא הייתה כל נחיצות בפעולות שנקטו הנאשם והנער. הנאשם והנער היכו את המתלון גם לאחר שנפל מלוא קומתו על הקרקע והם רדפו אחריו גם לאחר שנסוג לכיוון ביתו. דבר לא מנע מהנאשם לעזוב את המקום בשלב זה, להיכנס לביתו ולהזמין את המשטרה. לא היה כל צורך לרגום את המתלון באבנים, לבעוט בו בעודו על הקרקע, "זוחל על ארבע".

51. הנה כי כן, גם ללא עדותו של המתלון יש די ראיות כדי לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המימוש לו בכתב האישום. ואולם, בסופו של יום, גרסת המתלון ביחס לאירוע, למצער בחלקה הארי והמשמעותי, תאמה את גרסאות העדים האחרים - נופר, תהילה ואלכס.

52. אכן, הנאשם ובא כוחו ניסו לגרוע מהמהימנות שיש לייחס למתלון, זאת בין היתר, בשל טענה כי הוא נהג באלימות כלפי הנאשם בעבר ואף איים עליו בסכין. ואולם, טענה זו לא זכתה לאישוש כלשהו, ובצדק נטען כי התנהגות הנאשם על פי טענתו, לפיה בעבר איום על ידי המתלון שהיה קרוב אליו במרחק נגיעה, אך הוא לא פנה למשטרה בשל רחמיו על המתלון, ואילו במקרה זה, שהסכנה הייתה פחותה ולו נוכח נוכחות הנער במקום, אינה הגיונית. עדות זו, לפיה לא פנה למשטרה בגין אירוע איום, או שמא אירועים קודמים, בשל רחמיו על הנאשם, גם אינה עולה בקנה אחד עם דבריו בהודעה שמסר במשטרה (ת/2), כי כן הגיע בעבר לתחנת המשטרה כדי להתלון על איום ברצח, אך עזב מבלי להתלון, נוכח המתנה ארוכה. הנאשם גם ציין בהודעה כי יש לו עדים על כך שבעבר המתלון איים עליו ברצח ואף תקף אותו (ת/2, שורה 14-21). הוא גם נקב בשמות של עדים פוטנציאליים (שורה 16). אך בסופו של יום, הוא בחר שלא להעיד עדים אלו בבית המשפט.

53. נכון גם, כי המתלון לא דייק בתשובה שהשיב אודות גילו, אך אינו סבור כי הסיבה לכך הייתה נעוצה ברצון להעמיד פער גילאים בינו לבין הנאשם. שכן, הטעות בתשובתו לעניין הגיל הייתה של שנה אחת בלבד. גם אם המתלון הפריז במספר האבנים שהושלכו עליו ובמספר הבעיטות, אין בכך כדי לגרוע מעיקרה של הגרסה בדבר השלכת אבנים עליו ובעיטות שנבעטו לעברו, עדות שנתמכה בעדויות שאר העדים, כאמור. ויש לזכור כי המתלון היה מצוי במצב קשה נוכח תקיפתו על ידי הנאשם והנער, ואפשר שהפרזה זו מקורה במצוקה בה שהה ובחוויתו את הדברים במצב זה. גם העובדה כי אינו זוכר את אלכס, אפשר שנעוצה במצבו באותם רגעים, בהם נרגם באבנים והוכה באלימות כשהוא שוכב על הקרקע.

54. באשר לאיומים על נופר, הרי שבכל הנוגע לאיום השני שנאמר בשלב בו המשטרה כבר נכחה במקום, עדותה נתמכת מעדות השוטר ארוך, שאף רשם בזמן אמת, בדיוק את הדברים ששמע שהנאשם אמר לנופר: "אני ישרוף לך את הבית" (ת/1). אין כל סיבה שלא לתת אמון בגרסת השוטר ארוך. בשים לב להכחשתו של הנאשם איומים אלו, על אף שהם אכן נאמרו מפיו, אני נותן אמון גם בטענת נופר לגבי האיום הראשון שאמר לה הנאשם, "שהוא יהרוג אותה, שהדבר הזה חייב להסתיים, שאנחנו פושעים ושאנחנו מנסים להסית את כולם נגדו". כאמור, עדותה תאמה את העובדות והעדויות האחרות, ואני נותן אמון בגרסתה. ומה גם, שהנאשם עצמו לא שלל את אמירת הדברים וטען בבית המשפט כי "אחרי טראומה כזו אמרתי כל מיני דברים, אבל זה היה עידנא דריתחא" (עמ' 51 לפרוטוקול, שורה 30), ובחקירתו הנגדית ציין בתגובה לשאלה על הדברים שאמר לנופר, כי הוא לא זוכר מה שאמר כי היה בסערת רגשות. הוא הוסיף כי אכן אמר דברים אבל זה היה מתוך פחד ומצוקה (עמ' 54 לפרוטוקול, שורות 9-13). זאת, שעה שכאמור, חלק מהאיומים נאמרו כאשר במקום כבר נכחה המשטרה והאירוע נגמר. דבריו של הנאשם בפני השוטר דודו כהן שעצר אותו, כפי שהם מופיעים במזכר שרשם, כי "בפעם הבאה זה ייגמר אחרת ללא התערבות משטרה. זה ייגמר אחרת" (ת/3), מלמדים אף הם כי אין יסוד לטענה כי הדברים נאמרו מתוך פחד כי אם מתוך כוונה לאיים בלבד.

בשים לב לכל האמור, אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר, ואני מרשיע אותו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ט, 24 דצמבר 2018, במעמד המתייצבים.